

Ἐβλεπες νά γυαλίζει πάνω τους ἡ ὄψη σου.

Σταθήκαμε.

Και τότ' ἐσύ πλησίασες στό βάτο καὶ κατούρησες κι ἀνέβαιν' ὁ ἀχνός
σά στοχασμός

Σάν προσευχή τοῦ βάτου πρός τὸν Ἡλιο.

Κι ὕστερα

Μές ἀπό τ' ἀνθισμένα ρίκια προχωρώντας σκέφτομουν πού τίποτα

Δέ βλέπαμε μέ περιφρόνηση, γιά τίποτα

Δέν καταδεχόμασταν

Τήν ἀστεία εύσπλαχνιση, μόνο

Μ' ἔκλεκτή συγκίνηση

πλησιάζαμε ἥ ἀγγίζαμε

Κάθε μαγεμένο μας σύντροφο (ἄλλοι πέτρωσαν

ἄλλοι ρίζωσαν

ἄλλοι ἀγρίεψαν).

Τέτοια σκεφτόμουν ὥσπου βγήκαμε ἀπ' τό δάσος τῶν ρικιῶν κατά τό ρέμα, ὅπου
ξαφνικά: ὁ Θάνατος.

Θυμᾶσαι τό Θάνατο;

Φοροῦσ' ἔνα γουρούνι ψόφιο καὶ μπαινόβγαιναν οἱ μύγες ἀπ' τίς τρύπες. Μπρός
στόν Ἡλιο, ὁ Θάνατος.

Και τό νερό μέ τό μακρύ του πρόσωπο καθρέφτιζε τόν Ἡλιο, παρασέρνοντας
τό εἰδωλό του. Και κουδούνισε

(έκει στά πόδια σου στόν ἄμμο) τό πλευρό τοῦ ἀλόγου: ἀλαφρύ

κυρτό-

τόξο τοῦ Τίποτα.

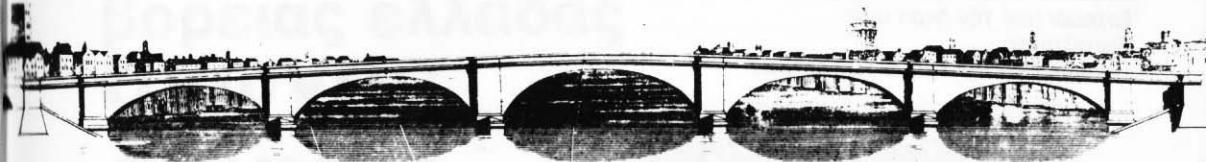
Και φέραμε τό καζάνι περασμένο στό ξύλο πάνω στούς ὡμους μας.

Κι ηῦραμε τούς ἐργάτες νά γυρίζουν τό ροδάνι πάνω ἀπό τή στέρνα.

Κι ἀναρωτήθηκα μήν ὅλα μές στόν κόσμο

Γίνονται ἀπό τό γύρισμα αὐτό τοῦ ροδανιοῦ, μήν ὅλα

Γίνονται γιά τό γύρισμα αὐτό τοῦ ροδανιοῦ.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τό φῶς χωρίζει τά πράγματα.

Τό σκοτάδι ἐνώνει τά πράγματα.

Αύτή ἡ πρώτη παρουσία τῶν πραγμάτων
αύτος

ὁ θάνατος. "Ομως

στή δεύτερη παρουσία τους

τά πράγματα

είναι

τό φῶς.